

[Alfred Jensen.]

Det vil jo i virkeligheden sige, at det ærede medlem hr. H. C. Hansen mente, at man ville komme til befolkningen med byrder, der var større end dem, Knud Kristensen-regeringen i sin tid pålagde befolkningen, byrder større end dem, Neergaard-regeringen pålagde befolkningen, og byrder, der var større end dem, Madsen-Mygdal pålagde den, og som jo ellers står som noget af det skrækkeligste, det danske folk har oplevet.

Ja, men når det er sådan, ser man ikke den store forskel på en socialdemokratisk og en venstre-konservativ regering, og jeg tror da heller ikke, det afgørende er, hvem der lægger navn til regeringen og til de nedskæringsplaner, som man vil have realiseret. Nej, det afgørende bliver, hvorledes folket, der skal bære byrderne, tager på problemerne — om de bærer deres meninger frem, om de protesterer på en sådan måde, at man inde på rigsdagen og i regeringen forstår, at folket ikke vil finde sig i de nedskæringer, som man nu vender sig imod, fordi de fremsættes af den venstre-konservative regering. Jeg tror, at befolkningen i allerhøjeste grad vil have mulighed for at få indflydelse på den skattepolitik, der skal føres. Der er jo fortilfælde herfor. Jeg vil erindre om tøjskatten, der blev gennemført i 1940, og som vistnok vakte begejstring i visse partier her på rigsdagen, men som fra første færd blev mødt med uvilje og modstand ude i den brede befolkning, hvorfor man ret hurtigt her på rigsdagen betegnede den som en „led“ skat. Men der skulle megen tilkendegivelse til, før man ophævede skatten, og da den blev ophævet i 1945, var det jo ikke, fordi den del af regeringen, der havde været med til at foreslå den i sin tid og havde sikret dens opretholdelse, mente, at den var overflødig, og at tiden var inde til, at den blev ophævet. Den blev ophævet, udelukkende fordi man forstod, den var så upopulær, at en ændring nødvendigvis måtte ske.

Det nedskæringsfremstød, der her foretages, er begrundet i underskuddet på handelsbalancen. Jeg vil ingenlunde bestride, at situationen er alvorlig. Det er den i allerhøjeste grad. Men jeg kan ikke være enig med regeringen og dem, der støtter dens politik, i, at der kun er den vej ud af vanskelighederne, som her er anvist. Jeg kan heller

ikke være enig i, at ansvaret for, at de vanskeligheder, vi er oppe i, kun kan skyldes over på faktorer udenfor vort land, faktorer, som vi selv ingen indflydelse har på. Atlantpartierne — såvel de, der nu sidder i regeringen, som det, der tidligere sad i den — kan ikke smygge sig fra medansvaret for den politik, som nu vælter sine byrder ud over det danske samfund. Enten man tager oprustningen, som jo forværrer handelsbalancen, eller man tager prisstigningerne, som er en følge af den almindelige oprustning i den vestlige verden, eller man tager kronenedskæringen, så har disse partier selv været med til at gennemføre denne politik og dermed været med til at forcere en udvikling frem, som måtte ende med de følger, vi står overfor. I tilslutning til Marshall- og Atlantpolitikken har det officielle Danmark været med til at styrke den blok i verdenspolitikken, der var interesseret i kold krig som forberedelse til en varm, brændende og blodig krig. Når denne politik opretholdes fra Danmarks side, måtte den logiske konsekvens heraf blive, at Danmark blev indordnet under USAs og Englands økonomi og politik, og det måtte resultere i de af oprustningen uundgåeligt følgende prisstigninger, der har ramt vort land.

Til de beløb, som prisstigningen for importen har forværret vor handelsbalance med, kommer de 150 mill. kr., der skal anvendes til indkøb af udenlandsk krigsmateriel. Hertil kommer så virkningerne af den handelspolitik, som Danmark har ført overfor udlandet. Der er en vis tilbøjelighed til at gå udenom dette vigtige forhold, når landets vanskeligheder drøftes; det har også i høj grad været tilfældet her i dag, men i virkeligheden er vor udenrigshandel en af de værste årsager til de vanskeligheder, vi befinder os i. Hvis vi opnåede tredielandspriser for eksporten til England, ville hele vor valutasituation lette, og det er givet, at der er muligheder for at opnå en ændring på dette område. Fremfor at foreslå nedskæringer, burde man derfor tage vor udenrigshandel op til behandling og søge at opnå tilfredsstillende eksportpriser. Men det har man meget ringe interesse for. Atlantpartierne vil ikke sætte en stopper for den politik, de har ført; de vil ikke standse oprustningen og erkende, at det er dem selv, der har været med til at skabe de vanskelighe-